

Da Vinçi'nin son sofrası ve Yahuda

1. sahne: Manastırda

(Manastırın yemekhanesi. Bir grup keşiş (monah) masada boş çanakların önünde oturup bekliyorlar. Beklerken Gregorgyan ilahiler söylüyorlar (banttan))

Umberto: Hoşgeldiniz, hoşgeldiniz! Santa Maria delle Gratsiye manastırına hoşgeldiniz! Milano'nun en meşhur ressamını, büyük Leonardo da Vinçi'yi mütevazı binamızda görmek bizim için sonsuz bir şereftir.

DaVinçi: Hoşbulduk, hoşbulduk. Siz kimsiniz?

Ornelia: Bu monsenyore Umberto. Bu manastırın başrahibidir. İşinize o gözetleyecek.

DaVinçi: Aha. Güzel! O zaman hemen konuya girelim. Bana anlatın bakalım, burada ne yapacağız.

Umberto: Evet. Bildiğiniz gibi, zengin bir sponsorumuz var: Milano'nun efendisi Ludoviko Sfortsa. O bu manastırı remont edecek, sanki yepyeni yapacak. Ve bu yeni bina da yemekhanemiz olacak. Monahlar günde 3 defa burada yemek yiyecekler. Ve yemek yerken Rabbimiz İsa Mesih'i unutmasınlar diye, burada, te bu duvarda sizin bir resim çizmenizi bekliyoruz.

DaVinçi: Hmmm... bayağı büyük bir duvar. Ornelia, onu ölç bakalım. ... Peki, motif olarak bir şey düşündünüz mü?

Umberto: Bir yemekhane için, bence İsa'nın son sofrası en uygun motif. Siz ne dersiniz, Leonardo bey?

DaVinçi: Ha... o çok yapıldı; her manastırda öyle bir resim var.

Umberto: Evet, ama gerçek ustalığınızı orada gösterebilirsiniz. Eminim, hiç yapılmamış, yeni kompozisyonlar düşüneceksiniz.

DaVinçi: Ornelia, ne kadar çıktı?

Ornelia: Yüksekliği 4-60 ve genişliği 8-80. Çok büyük, Leonardo usta, aylarca uğraşacaksınız.

DaVinçi: Zaten başka işlerimiz de var. En azında bir sene sürecek. Hmmm... bazı şeyler şimdi bile aklıma geliyor. Bir kere Yahuda var ya. Şimdiye kadar bütün ressamalar (hudojnikler) onu hep masanın öbür tarafına, tek başına çizdiler. Ben gene onu öbür apostollarla aynı tarafta çizcem.

Umberto: Ha ! Biliyordum, biliyordum... bu harika bir şey olacak.

DaVinçi: İsa sanki parlayan güneş gibi tam ortada olacak. Bütün çizgiler onda toplanacak. Solunda da, sağında da altışar apostol oturacak.

Ornelia: Leonardo usta, madem İsa güneştir, apostolları da grup grup yapalım: hep üçer kişi bir grup oluşturacak: ilkbahar, yaz, sonbahar ve kış - 4 mevsim.

DaVinçi: Ohoo... çırağımız birşeyler öğrenmeye başladı. Sen daha çok ufaksın, Ornelia, büyüklerin işlerine karışma. Ama ben zaten tam senin söylediğini söyleyecektim; ağızdan laf aldın! Öyle yapacam.

Umberto: Ayy, Ludoviko Sfortsa majesteleri bayılacak. Hemen başlayabilir misiniz?

DaVinçi: Sıkılma, başlaycaz. Ama en birinci uygun modeller bulmak lazım. Bütün apostollar için birer adam bulmam gerek. Tam o anı çizecem, nerede İsa diyor: "Biriniz beni ele verecek". Ve herkesin karakterine göre bu lafa bir tepkisi (reaktsiası) olacak.

Umberto: En zor İsa olacak... İsa kadar merhametli, acıyan ve yavaş, alçakgönüllü ve affedici bir kişi nerede bulacaksınız?

Ornelia: Ya Yahuda? Onun kadar acımasız, para düşkünü, kalbi taşa dönmüş bir adamı düşünemiyorum. Belki mahpusları dolaşsak? Sanırım orada buluruz.

DaVinçi: Tamam, kabul ettim bu işi. Dediğim gibi, epey sürecektir. Ama daha yarına başlayacağım modelleri araştırmaya.

Umberto: Harika! Rab yardımcınız olsun. Bütün rahipler sizin için dua edecekler.

Rahipler: AMİN !!

2. sahne: Pazarda

DaVinçi: Ornelia... Ornelia !! Nerede kaldı gene o çırak kız? Or... ne... li...

Ornelia: Te geldim, efendim. Değil mi, keseyi unuttunuz atölyede.

DaVinçi: Aaa... evet. Bugün biraz para harcayacağız. Materyal almamız lazım. Bir de modeller arayacağız. Te, bu pazar yerinde türlü çeşit insanlar var. Hep uygun bir kişi buluruz.

Ornelia: Bence kolaydan başlayalım. Mesela Petrus için nasıl bir kişi düşündünüz?

DaVinçi: Petrus gerçekten kolay: hareketli, aacık sinirli bir tip ... hmmm ... o kasabı görüyor musun? ... Ha bak, nasıl duruyor. Petrus'u tam öyle çizecem. Ona sorsana, istiyor mu model olsun?

Ornelia: Affedersiniz, bir şey sorabilir miyim? Adınız ne?

Pietro: Pietro Santinelli. Ama şimdi kesmeyin beni, konuşuyorum.

Ornelia: Ama size çok güzel bir teklifim var: meşhur olmak istiyor musunuz?

Pietro: Meşhur mu? Ben zaten çok meşgulum şu anda.

Ornelia: Hayır... meşhur... yani ünlü... izvestno, tanınmış, popüler...

Pietro: Ne? Aaaaa... bu artık başka. Ne? Nasıl? Nasıl meşhur olacam?

DaVinçi: Bakın, beyfendi: iş çok kolay. Ben yeni bir resim yapıyorum, İsa'nın son sofrası. Ve bana bir Petrus lazım. Petrus için model olmak ister misiniz?

Pietro: Model mi? Nasıl model: hani böyle çıplak durmak mı? Sen ne konuşuyon, be aga? Sen bana birşey mi demek istiyorsun, ha? Ulan şimdi görecen modelimi, keserim senin kulağını. *(satırı kaldırıyor)*

Ornelia: Hayır, eyfendi, yanlış anladınız. Yok çıplak durmak. Te böyle bir poza veriyorsunuz, hepsi bu kadar. Parası da güzel: her gün 3 florin.

Pietro: Ohooo... bu artık başka. 3 florin, ha? 3 florin için günde sekiz saat kafaüstü duracam. Varım ağabey, yaz beni.

DaVinçi: Tamam, yarın saat onda bu adreste ol... geç kalma....

Offf, bu adam başbelası. Ama naapalım, tam aradığım tip. Devam edelim: şimdi bir Andreyas lazım.

Ornelia: Şuna ne dersiniz?

DaVinçi: Yok, yok... çok genç. Daha yaşlı birisini arıyorum. Ha bu kumaş tüccarı olabilir, galiba.

Andreotti: Hayır... hayır... Bunu alamayacam senden. Bu kumaşı nereden aldın, ha? Yüzde yüz çaldın onu.

Satıcı: Ama, aga...

Andreotti: Olmaz! Kesinlike olmaz!

DaVinçi: O adam da güzel bir Tomas yapacak: şüpheci, dikkatli, hep bir şeyden sakınıyor. Bak bir kere, bak!

Tomaselli: *(parmağını kaldırıp bir grup kızanlara konuşuyor)* Bakın, size ne diyecem: kesinlikle tanımadığınız kişilerle konuşmayacaksınız. Onlar size bonbon da, şokolat da teklif etsinler, sakın onlarla gitmeyin. Anladınız mı?

Kızanlar: Anladık amca.

Ornelia: Peki, oradaki hamal Matta olabilir mi?

Mateo: Abla, olmuyor. Bak bu kadar büyük bir küfe taşıdım sana, çak buraya kadar. İçinde en azında 35 kile var.

DaVinçi: Hmm... duruşu ilginç.

Mateo: Abla, yahu, yapma. Ne diyom sana. Bu kadar zahmet yaptım, sen bana 80 stotinki veriyon. Ayıp yahu!

DaVinçi: Evet, çok hareketli, aynı anda hem konuşan, hem ellerini kullanan bir tip. Şevik anlıyor... OK, o bizim Mattamız olsun.

Ornelia: Ya, diyelim... Filipus için nasıl bir tip arıyorsun?

DaVinçi: Filipus için yumuşak huylu, duygusal, kolayca ağlayan, aacık kadın tipi bir adam arıyorum.

Ornelia: Bakalım, aacık daha .... Ha, buldum galiba. Bakın o kitapçıya:

Filipo: Olmuyor, beyfendi, olmuyor. Bu kitabı size veremem 2 florinte. Kendim onu üçe aldım. Allah sizi inandırsın, ya. Gerçekten, çok isterdim size onu ikiye vereyim, ama evde karı kızan var. Onlar da yemek istiyor. Naapayım?

DaVinçi: Güzel, tuttuk onu.

Tamam, Ornelia, sen şimdi git o kişilerle anlaş. Söyle, yarın sabah saat onda atölyemize gelsinler. Ben boyaları ve başka materyal almaya gidiyorum. Hem de bakacam İsa'nın modeli için. Off, zaten en zor o olacak. *(uzaklaşıyor)*

Hmmm.... acaba İsa'nın sıfatını nasıl çizecem? Kim ona benziyor? Burnu nasıl, ağzı nasıl? Ama en önemlisi gözler. Öyle bir adam lazım bulayım, kimin gözleri merhamet dolu ve aynı anda güçlü, kuvvetli. Çok zor be ya!

(biraz sonra) Yok olmuyor. Kasabada öyle bir kişi bulamayacam. En iyisi kasabadan dışarı çıkıp köylerde arayayım onu.

(düşünceli dolaşmaya devam ediyor)

Yok, boşuna uğraşıyorum. Yok öyle insan ki, İsa'nın yüzü için model olsun. Hiç bir insan ona yaklaşamaz bile. *(ah çekiyor)* En iyisi, ben onu kafadan uydurayım.

En sonunda kaval çalan ve koyunlarını güden bir çobana rastlıyor. Onun gözlerine derin derin bakıp onun etrafında dolaşmaya başlıyor)

Alfonso: Buyurun, befendi. Bir şey mi aradınız. Size nasıl yardımcı olabilirim?

DaVinçi: Nasıl mı yardımcı olabilirsin? Sen son sofrayı kurtardın? *(Alfonso'yu yanaklarından öpüyor)*

Alfonso: Ne yapmışım?

DaVinçi: Sen dualarımın karşılığıydın. Sen İsa olacaksın.

Alfonso: *(gülerek)* Ohoo ... Komplimentin için teşekkürler, ama daha İsa kadar olamadım. Brak İsa'yı, Yuhanna kadar olamadım.

DaVinçi: Hayır, hayır, hayır. Tam aradığım adamsın. Yeni bir resim yapıyorum, ve çok aradım, ama senin kadar İsa'ya benzeyen, onun bakışıyla bakan bir kişi daha bulamadım. Sen ne yapıyorsun bütün gün?

Alfonso: Te, burada bütün gün koyunlarla başbaşayım. Başkaları sıkılıyor, çünkü gerçekten sıkıcı bir iş. Ama ben kendimi o koyunların yerine koyuyorum ve o zaman kendi kendime diyorum: bir kişi olsa bana yol gösterebilir, beni korusun kurtlardan, yapağımı temizlesin, beni ağılıma (sayama) götürsün.

DaVinçi: İnan, seni Allah gönderdi bana. Yarın saat onda atölyemde ol. Günde sana 3 florint verecem. Sade masada dur, poz ver.

Alfonso: Aga ne yapayım o kadar çok paraya. Te burada herşeyim var. Hem de, koyunlarımı nasıl bırakırım?

DaVinçi: Eminim, birisini bulursun. Para için olmazsa da, gene gel. Çizdiğimiz resim çok büyük ve önemli olacak. Kişiler senin resmine bakıp ruhsal bir ders alacaklar. Sanki, insanlara çobanlık yapmış olursun.

Alfonso: Hmm ... Madem öyle diyorsun... olsun be, geleceğim.

DaVinçi: Allah razı olsun senden. Yarına bekliyorum seni. Te bu adreste bulacan beni *(kart veriyor)*.

3. sahne: Atölyede

Ornelia: Evet, olabilirse, herkes masada yerine alsın: Andreotti, sen en solda dur. Pietro, sen onun yanına geç. Sonra Alfonso geliyor. Sen İsa'sın. Sonra, senin solunda Tomas durup parmağını kaldırıyor. Filipo, sen onun yanına geç. Ve sen, Mateo, en sağda dur.

DaVinçi usta sizinle başlayacak. Öbür apostollar sonra çizilecek. Rahat durun, bu iş sürebilir.

(DaVinçi başlıyor kişileri çizmeye - arkada Bach'tan müzik, Brandenburg concerto)

Pietro: Haydi de, ne oluyor burada? Bu iş çok uzadı! Ay, kolum kopuyor, daha fazla duramayacağım böyle.

DaVinçi: Dayan, oğlum.

Andreotti: Dayan, dayan... ama surat asmaktan kaslarım (muskullarım) yoruldu. Böyle

giderse, hayatımın sonunda kadar bir daha gülemeyecem.

Tomaselli: Ay, tuvaletim geldi. Daha ne kadar duracaz burada? Bir de üşümeye başladım. Yüzde yüz pnevmonia olacam burada. Yahu, burada bir soba yok mu?

Matteo: Off, yetti bu kadar. Bilmezdim bu iş bu kadar ağır. Aacık poz ver, dediler, 3 florint alacan, dediler. Hey usta, anlaşılmamız böyle değildi, saat üçe kadar dedik. Haberin var mı saat kaç, ha? Saat tam üçe onbeş geçiyor. Bu, haksızlık bu, profsoyuza yazacam.

DaVinçi: Başka ağlaşmak isteyen var mı? Alfonso, sen ne diyecen?

Alfonso: Bana problem değil, ben beğendim bu işi. Ne de olsa efendimizi, Rab İsa'yı oymaya fırsatım var. Yeter ki, insanlar bu resime bakıp onu övsünler.

DaVinçi: OK, çocuklar. Bugünlük bu kadar. Eve gidebilirsiniz ...

Ornelia: Leonardo usta, nasıl gidiyor. Memnun musunuz?

DaVinçi: İş aslında iyi gidiyor. Ama Yahuda için ne yapcaz? Bir türlü düşünemiyorum. Altı aydır arıyoruz, ama daha da kimseyi bulamadık. Neyse, umudumuzu kesmeyelim. Yarına belki kısmetimiz açılıyor, uygun bir Yahuda buluruz.

3 sene sonra ....

Umberto: Sayın DaVinçi usta. Bakın, ben çok sabırlı bir adamım, ama sizin yaptığınız artık haddinden dışarı: 3 senede bir resim mi yapamadınız? Bir gün çizip üç gün yaptığınıza bakıyorsunuz. Problem ne?

DaVinçi: Ah, Umberto, sana sanki anlatmadım mı: uygun bir Yahuda bulamıyorum.

Umberto: Çok uzattırdınız. O işin zoru ne ya? Bak, ne güzel hepsini çizmişsiniz: Petrus, Andreas, Yuhanna, öbür apotollar, hem de İsa... hepsi burada. İnanın, artık daha fazla dayanamayacak. Ben de, bütün monahlar da karar verdik, sizi sponsorumuza şikayet edelim.

DaVinçi: Neee? İyi misiniz? Nasıl benim işime karışırsınız? Bu affedilmeyecek bir hainliktir. Ben sizi....

Umberto: Ve onu bugün sizin atölyenize çağırtırdım. Sanırım, her an gelecek... Aa, geldi galiba.

Hizmetçi: Sayın Ludoviko Sforza majesteleri, Milano ve bütün Lombardiya'nın efendisi. Eğilin!! *(herkes eğiliyor)*

Ludoviko: Söyleyin bakalım, Umberto bey: ne için beni buraya çağırtınız? Nedir o kadar önemli olan iş? Fransız kralı saldırmaya hazırlıyor, dışarıda bulaşıcı veba (çuma) hastalığı yayılıyor, ve devletin kasasında para azalıyor. Bütün o işleri bırakıp geldim. Nedir mesele?

Umberto: Sayın majesteleri, sanatlara ve kiliselerimizin yenilemesine gösterdiğiniz merak ve ilgi için sonsuz minnettarız. Yalnız sizin o kadar tuttuğunuz bu DaVinçi var ya! İş sınırsızca uzatıyor. 3 senedir bir tek resim bitiremedi.

Ludoviko: Hmm... bakıyorum, çok güzel olmuş. Ellerine sağlık, Leonardo. Ama bu sarı leke nedir, ya?

DaVinçi: İşte, bütün problem orada. Orası Yahuda olacak. Ama bir türlü uygun bir model bulamadım. daha doğrusu, düşünemiyorum öyle bir kişi, yüreği o kadar sertleşmiş

ve duygusuz olsun, İsa gibi suçsuz ve mükemmel bir insanı 30 gümüşe satabilsin. Öyle bir kişi bulmadan bu resmi bitiremeyeceğim.

Umberto: A be o kadar zor mu ya? Senin kafan çalışıyor. Uydur orada birşey. Yeter ki, bu resim bir an önce bitsin. Üç senedir bizi uğraştırıyorsun burada. Sen onu bir haftada bitirmezsen, majestelere rica edecem, seni atsınlar, başka bir ressamı (hudojmiki) tutsunlar.

DaVinçi: Sayın Ludoviko majesteleri: benim problemimi anlayın. Yarım yamalak iş yapmak istemiyorum. Tam olarak Yahuda'nın bakışını yakalamak istiyorum. Onsuz bu resim tam değildir.

Ludoviko: Sıkılma, ben de resimcilikten biraz anlıyorum. Ne kadar zaman gerekirse fark etmez. Yeter ki, dört dörtlük olsun.

DaVinçi: Bu adama da söyleyin beni rahatsız etmesin daha fazla. Yoksa onun suratını çizecem Yahuda'nın sıfatı olarak.

Ludoviko: Ha, ha, ha, ha, ha .... Ay, çok güzel bir fikir. Neyse, sen ona bakma, kendi temponda devam et. Ama merak ettim: bu Yahuda'nın modelini nasıl bulacaksınız?

DaVinçi: Ben çırağımı yolladım bütün mapusları araştırсын. Burada, Milano'da kimseyi bulamadık. Ama geçen hafta onu Roma'ya yolladım, orada baksın. Aslında lazım her an gelsin. ... Aa, merdivende bir ses işitiyorum. Yetiştii galiba.

(Ornelia, Alfonso ve iki asker giriyor)

Ornelia: Off, yoruldum. Leonardo usta, sayın Sforza majesteleri, peder Umberto *(eğiliyor)*. Henüz Roma'dan geliyorum. Ve size en sonunda uygun bir Yahuda getirdim. Leonardo usta, ne dersiniz?

DaVinçi: *(Alfonso'nun etrafını dolaşıp ona derin derin bakıyor)* Hmm ... İnanılmaz bir şey. O kara bakışlı gözler, dudaklarının çizgileri, hafif kamburlu duruşu ... Gerçekten buldun bu sefer, Ornelia. Bu herif sanki Yahuda olmak için doğmuş.

Ornelia: Mamertin mapusunda buldum onu. Soygunculuk ve katillik için tutuklu. Haftaya onu asacaklar. Ancak çok zor izin aldım, onu sana getirmeye. Çok şevik işlemelisin. Akşama onu çevirmem gerek.

Ludoviko: Oldu, madem öyle ustayı daha fazla tutmayalım. Hemen işe koyulsun. Çıkalım biz.

(herkes çıkıyor, sadece DaVinçi, Alfonso ve iki asker kalıyor. DaVinçi hemen Alfonso'yu çizmeye başlıyor. Onu yaparken neşelidir, kendi kendine bir melodi söylüyor, ıslık çalıyor)

DaVinçi: Aha... çok güzel oluyor. Boşuna beklemedik doğru modeli bulmak için. Aga, kafanı aacık çevirebilir misin? ... Hayır, öbür türlü... ha öyle...

Aslında iyi oldu. Balım ölmezden önce faydalı bir iş bitiresin. *(çizmeye devam ediyor)*

Ha, öyle tut kafanı, şavalama. ... Anlat birşeyler. Konuş aacık. Mesela: karı kızan var mı? Senin mezarına kimse gelecek mi?

Ne oldu sana? Ağlıyor musun? Ee, orasını daha önce düşüneneceydin. Şimdi aacık geç oldu!

Alfonso: *(ağlayarak)* Leonardo usta, beni tanımadınız mı?

DaVinçi: Nereden tanıyayım seni? İlk defa karşılaşıyoruz.

Alfonso: Leonardo bey, benim.

DaVinçi: *(fırçalarını brakıyor)* Kimsin sen?

(yaklaşıp onun çenesini tutuyor, kafasını sağa sola döndürüyor, onu tanımaya çalışıyor)

İnan, seni sefte görüyorum. Ben insanların sıfatlarını derin derin araştıran bir ustayım. Her suratta en küçük çizgiyi hatırlayan bir adamım. Ve yüz protsent eminim, bugün sefte görüyorum seni.

Alfonso: Ah, Leonardo bey, gerçekten o kadar mı düştüm. Gerçekten yüreğim ne kadar değiştiyse, dış görünüşüm de mi o kadar farklı oldu?

Tam 3 sene önce bu atölyede idim. 3 sene önce sen sefte olarak beni çizdin. Ah, nerede kaldı o eski günler? Nerede o eski mutluluk.

DaVinçi: İnan, hiç bir şey anlamıyorum artık.

Alfonso: Benim... Alfonso, 3 sene önce sen beni İsa olarak çizdin. Hatırlamıyon mu?

DaVinçi: Ama... ama... bu nasıl olabilir? Sen bambaşka adam oldun. *(bir iskemleye oturuyor)*

Alfonso: Doğru söyledin: ben gerçekten başka bir kişi oldum.

DaVinçi: Ama bu olamaz. Nasıl İsa'ya benzeyen bir adam birkaç sene içinde Yahuda'ya benzer oluyor? Anlat bana: nasıl bu duruma geldin? Kim seni bu hale getirdi?

Alfonso: Ah... kimseyi suçlayamam. Herşey ben kendi başıma getirdin. Senden model olmak için bayağı para kazanmıştım ya. İşte, o para ile kendime birkaç koyun aldım, bir sürü yaptım. Ve kısa zaman içinde zenginleştim.

Sonra sıkıldım o işten. Büyük kyarla sürüyü sattım, kasabaya taşındım. Orada çok popüler oldum, bir sürü arkadaşlarım oldu. Her akşam içkicilik, kadınlar, dövüşmek.

İstedim politikaya bir adım atayım. Ve çok sürmedi, birçok entrigalara karıştım. Onunla bununla plan kurup, yalandan kişilere iftira attım, dava yerlerine sürükledim. Birçok düşman kazandım ve saklıdan bazılarını öldürtürdüm bile. Bütün hayatım bir yalana döndü, artık doğru nedir, yalan nedir unuttum. Hepsi bir.

DaVinçi: Bu korkunç bir şey. Daha da inanamıyorum. Ama senin hiç arkadaşların yok muydu, seni Rabbe döndürsünler, sana Allahın sözünü paylaşsınlar, seni o hayattan kurtarsınlar?

Alfonso: Var idi, var idi. Birkaç defa eski pastorum bana geldi, ayetler paylaştı benimle, dua etti benden için. Anam bile yalvardı, döneyim diye.

DaVinçi: Eee?

Alfonso: Ama ben istemedim. Aslında bilirdim, onların söyledikleri hepsi doğru. Aslında bilirdim, bir gün Allahın önünde bütün bu işler için hesap verecem. Ama geç oldu. Bu var ya, bu yürek! Ah, ben kendim braktım bu yürek taş olsun. Artık hiç bir şey onu delemes, hiç bir şey onu değiştiremez.

DaVinçi: Ama bak. Rab hep hazırdır seni affetsin. Unuttun mu, ne diyor Yeşaya kitabında: Günahlarınız sizi kana boyamış bile olsa, kar gibi beyaz olacaksınız. Elleriniz kıpkırmızı olsa da, yapağı gibi bembeyaz olacak.

Alfonso: Beyfendi, söylediğiniz sözler kulağıma anlamsız bir nağara gibi geliyor. Artık hiç bir şey anlayamıyorum.

DaVinci: İyi de, suratın nasıl bu duruma geldi?

Alfonso: Eskiden çoban iken, bütün gün insanlardan uzak ama Rabbe yakın yaşadım. Bütün gün sanki onun suratına bakardım. Ama şimdi bütün gün insanlarla anlaşıyorum. Kimse benim asıl yüreğimi anlamasın diye herkese bir maske takıyorum. Her günah suratımda bir iz braktı, derin bir çizgi kazıdı.

DaVinci: Peki, ne olacak şimdi?

Alfonso: Roma'ya döndük mü idam edecekler beni. Üç gün sonra hayatım bir ipin ucunda son bulacak.

DaVinci: Hayır. Ben konuşacam Ludoviko Sforza ile. Lazımsa o Papa'dan sana bir af sağlayacak. Yaşayacaksın, boşuna ölme!

Alfonso: Ah, Leonardo usta. Teşekkür ederim beni düşündüğün için. Ama bu sefer ipten kurtulsam bile, artık herşey çok geç oldu. Rabbe dönemiyorum artık. Önümde sade karanlık var. Elveda.

(askerlere) Sanıyorum burada işim bitti artık. Götürün beni.

DaVinci: Hayır, olamaz! Yeryüzündeki hayatını kurtaramasan, balım sonsuz yaşamı ara. Rabbe dön, tövbe et! O seni çevirmeyecek.

Alfonso: Geç oldu! Artık herşey geç oldu! *(çıkıyorlar)*

Ornelia: *(atölyeye giriyor)* Aferin, ellerine sağlık, Yahuda çok güzel oldu. Sanki kendisi karşımda duruyor... Ne oldu, Leonardo usta? Suratınız niye o kadar asık?

DaVinci: İnsanın yüreği korkunç bir uçurumdur. Ve bugün ona derin derin baktım. Rab boşuna demedi: "Her şeyden önce yüreğini koru, çünkü yaşam ondan kaynaklanır". "Bugün Onun sesini işittiniz mi, yüreklerinizi sertleştirmeyin"